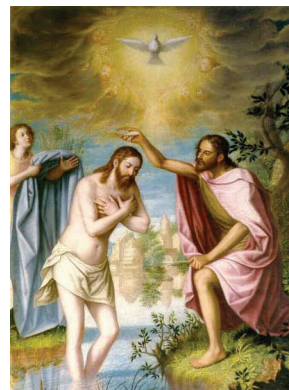

PRESENTACIÓ D'AQUEST CANDELER ESPECIAL

Durant els diumenges d'octubre i novembre hem anat explicant, d'una manera breu, totes les afirmacions del Credo de la Fe cristiana. Després d'aquesta succinta explicació del Símbol dels Apòstols, l'hem cantat amb la melodia tan nostra i de tota la vida. Així hem arrencat amb bon peu l'Any de la Fe en els 50 anys de l'inici del Concili Vaticà. Pot ser útil que ara copiem en un sol full de EL CANDELER les vuit explicacions.

Les lliurem avui, diumenge del Baptisme de Jesús. El Senyor el rebé a mans de Joan el Baptista fent-se així solidari de tots nosaltres pecadors. Nosaltres hem rebut el seu Baptisme, que no és només un ritus d'aigua de signe penitencial, sinó que és el Baptisme amb l'Esperit sant i foc, que ens ha transformat en fills de Déu per sempre.

Aquest diumenge, anticipant la Pasqua, renovem la fe que varem rebre el dia del nostre Baptisme, tot donat gràcies per aquest do del coneixement de Jesucrist. Fel·liços nosaltres per haver cregut! El que Déu ens ha promès per Jesús es complirà!

Josep Bofarull, rector

1. Crec en un Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra

La paraula "crec" amb la qual comencem el "símbol de la Fe" expressa que m'adhereixo de cor al que l'Església, mare i mestra, ensenya als fills i filles de Déu, nascuts en el Baptisme. Amb aquesta adhesió faig plena confiança a Jesús, el Fill que Déu ens ha enviat. Creiem el que Ell ens ensenya perquè creiem en Ell.

El primer que confessem és que Déu és i ho sosté tot i dona sentit a tot el que existeix. Res ni ningú pot substituir Déu. La idolatria (= adorar el que no és Déu) destrueix la dignitat humana, ens esclavitzava, ens deshumanitza.

Tots els homes i dones religiosos van en recerca de Déu, en la sinceritat del seu cor i en el compromís de la fraternitat. Des d'antic les religions són camins en la recerca de Déu.

Nosaltres acollim i creiem el que Jesús ens ha revelat de Déu. "A Déu, ningú no l'ha vist mai; el seu Fill únic, que és Déu i està en el si del Pare, és qui l'ha revelat."

El primer i més important que ens ha ensenyat és que Déu és Pare ("Abbà" en la seva llengua), font de vida i d'amor, tot bondat i misericòrdia. "Déu és Amor". Ens té per fills i per això som germans entre nosaltres.

La segona afirmació del Credo és que Déu és l'origen de tot el que existeix. El món i tot el que conté no existeix per atzar, sinó per una decisió amorosa. L'home i la dona som imatge de Déu, fets a semblança d'Ell, perquè som capaços d'estimar i de ser fecunds. Ell ens ha confiat la terra perquè en tinguem cura i tothom hi pugui viure dignament.

Ens desconcerta el mal físic: certament no vivim en el millor dels móns possibles. És incomprendible per la nostra petita intel·ligència, Però no podem desconfiar de Déu; llavors sí que estariem perduts.

"Déu permet el mal només per deixar-ne sorgir una cosa millor". El món encara no està acabat. Una altra cosa és el mal moral que nosaltres causem amb el mal ús de les nostres capacitats i de la nostra llibertat. La resposta a aquests mals és el compromís per la justícia i per la fraternitat.

2. Crec en Jesucrist, únic Fill seu i Senyor nostre, el qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant, nasqué de Maria Verge

Comencem la segona part de la professió de Fe: el que creiem de Jesucrist. Ho creiem per-

què creiem en Ell, confiem en Ell, l'escoltem i acollim el que ens ensenya. Ho coneixem sobretot pels quatre Evangelis. En la síntesi de la Fe que és el Credo afirmem els misteris centrals de la seva vida, que són salvadors per nosaltres: la encarnació i el misteri pasqual de la seva mort i de la seva resurrecció.

Jesucrist és el Fill de Déu Pare i enviat per Ell, que s'ha fet germà nostre: afirmem que és Déu del tot i home del tot. La seva humanitat va ser assumida però no absorbida ni anul·lada per la divinitat. No és home en aparença, sinó de veritat. És alhora Fill de Déu, “nascut del Pare abans de tots els segles”, “Déu veritable nascut del Déu veritable”. Per això li diem “Senyor” (“Adonai” en l'AT) perquè li correspon tot el que diem de Déu.

Dit això, que és el més important, afirmem, seguint les narracions evangèliques de Mateu i Lluc, la seva concepció humana per obra de l'Esperit Sant de Déu en Maria de Natzaret, la Mare. En ella, la Verge, s'encarnà i “es féu home”, que donà a llum un home que és Déu. Per això la podem anomenar de veritat Mare de Déu, afirmant així la divinitat del seu fill, Jesús.

Pels quatre evangelis coneixem les paraules i els fets de Jesucrist, el Senyor. Ell és la Bona Notícia de Déu a nosaltres, els homes i dones de totes les cultures i de tots els temps. Ell és la Paraula i l'Amor de Déu a mans plenes, salut i perdó, misericòrdia i pau per a nosaltres. Les seves obres poderoses són signe de la Vida de Déu a favor nostre, llavors i ara.

En l'Eucaristia dels diumenges i de les grans festes anem escoltant i acollint les narracions evangèliques per adonar-nos, i agrair, l'obra salvadora que Jesucrist continua realitzant entre nosaltres.

3. Crec que Jesucrist patí sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat, davallà als inferns, ressuscità el tercer dia d'entre els morts.

El misteri pasqual és el segon misteri central en la nostra professió de Fe sobre Jesucrist.

Constatem uns fets històrics sobre les darrers dies de la seva vida en aquest món, quan només havia viscut 33 anys amb nosaltres. És curiosa, en el Credo, la referència històrica al governador romà que el condemnà a mort. Els quatre textos evangèlics detallen aquests fets, quasi hora a hora i amb quasi total coincidència entre ells. Els recordem els sants dies de Setmana Santa. La seva condemna i la seva mort foren conseqüència del seu estil de vida, que fou de plena fidelitat a la missió encomanada pel Pare i d'un amor total a nosaltres, els seus germans. No un destí fatal ni un sacrifici necessari per aplacar la ira de Déu.

Nosaltres fem memòria del lliurament de Jesús fins a l'extrem de la mort i de la seva força salvadora des de dues afirmacions d'ell mateix: “Déu ha estimat tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna” i també “ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels amics”.

Per a subratllar que va morir realment (i que no fou una aparença), després d'afirmar que fou sepultat, s'afegeix una expressió pròpia de la mentalitat jueva que afirma que Jesús baixà fins al lloc dels morts, sota terra, per obrir les portes del paradís als justos que l'havien precedit.

La confessió de Fe sobre Jesucrist arriba al seu punt culminant quan afirma que és vivent, que va vèncer la mort. La seva resurrecció fou real, encara que més enllà dels fets que considerem històrics. Però el testimoniatge dels qui el veieren sí respon a uns fets històrics, narrats el darrer capítol de cada Evangeli.

“Crist, ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més; la mort no té cap domini sobre ell”, per això no en té tampoc sobre nosaltres, que pertanyem a Jesús.

4. Crec que Jesucrist se'n pujà al cel, seu a dreta de Déu, Pare totpoderós i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts.

El misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist, el seu pas (Pasqua) de mort a vida, es completa amb el seu retorn a Déu Pare que ens l'envià i amb la seva proclamació de Senyor de tots i de tot. “Davallà” d'Ell per nosaltres els homes i per la nostra salvació. Acabada la seva obra redemptora, “pujà” al cel i és glorificat.

Tot i ser el Senyor no abandona els seus germans, que som nosaltres. Ben al contrari ara pot estar del tot a prop nostre. Per la fe el reconeixem present i actuant en la seva Paraula de Vida, en l'Eucaristia i els Sagraments, en la reunió dels germans, en la persona necessitada que és estimada i servida.

Nosaltres l'adorem com a Senyor de les nostres vides i del món, i el seguim com a model de vida i com criteri de pensament i d'actuació. Hem decidit que el seu Evangeli, les seves paraules i els seus fets marquin tota la nostra persona. Li volem ser fidels, fins a la fi.

Per això no temem seu el judici, perquè ens jutjarà de l'amor amb preferència als desvalguts. El seu judici serà dictat per l'amor que ens té, per la seva misericòrdia i perdó, a mans plenes.

“Ell és la imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat per ell totes les coses, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons i sobiranes, potències i autoritats. Tot ha estat creat per ell i destinat a ell. Ell existeix abans de tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell és l'origen, el primogènit dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell tota la plenitud. Déu volgué reconciliar-ho tot per ell i destinar-ho a ell, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist”. (Colossencs 1, 15-20)

5. *Crec en l'Esperit Sant.*

Amb aquesta afirmació de fe comença la tercera part del Credo, que té esquema Trinitari. Com ho és la professió de fe prèvia a la recepció Baptisme i ho són les paraules de la fórmula d'aquest sagrament, que celebrem tal com Jesús ens va manar (Mt 28, 19).

Jesús va prometre que ens enviaria el seu Esperit, Defensor i Consolador, Mestre interior que ens ensenya a recordar i a comprendre les seves Paraules. Això és el que s'esdevé en els creients i en l'Església, des del dia de la primera Pentecosta. L'Esperit sant de Déu transforma la nostra vida, la il·lumina i la guia, l'empeny enmig de les dificultats, confirma la nostra decisió, perquè puguem ser “la carta del Crist”

En el Símbol de Nicea-Constantinoble s'especifica amb aquestes paraules: *Crec en l'Esperit sant que és Senyor i infon la vida, que procedeix del Pare i del Fill. I juntament amb el Pare i el Fill és adorat i glorificat; que parlà per boca dels profetes.* Per això creiem en Ell, com creiem en el Pare i en Jesús, el Fill.

Déu Esperit Sant és qui ens ensenya interiorment a dir “Jesús és el Senyor” i ens fa fills de Déu i ens fa cridar: “Abbà, Pare”. Ell és el qui realitza la Comunió de la fe que és l'Església i ens mou a donar els “fruits” o obres que demostren que la fe és viva i eficaç. Els “fruits” de l'Esperit són aquests: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix. (Gàlates 5, 22-23).

Hem d'invocar sovint la vinguda del Sant Esperit perquè condueixi l'Església pels camins del Crist i sigui portadora de la seva Paraula i de la seva Salvació, enmig del món i al llarg de la història.

6. *Crec la santa Mare Església Catòlica, la comunió dels sants.*

Dins la tercera part del Credo, que professa la nostra fe en l'Esperit Sant, afirmem la seva obra.

Primer la Comunió de germans que és l'Església, Mare que ens ha fet néixer a la fe com a cristians. L'Església fou instituïda per Jesucrist per a que sigui, durant tota la història de la humanitat, sagrament (signe, misteri) d'Ell en el món, per a que sigui portadora de la seva Salvació per mitjà la seva acció sacramental, per a que anunciï l'Evangelí del Regne, per a que sigui signe de l'Amor de Déu amb preferència pels desvalguts.

L'Església és el Poble de Déu, sacerdotal, profètic, reial, format per germans, tots iguals en dignitat, guiat pel ministeri ordenat, en serveix i dóna la vida en nom i a l'estil de Crist, Bon Pastor.

El ministeri ordenat del Papa, dels bisbes, dels preveres i dels diaques suscita els diversos carismes i serveis entre els membres del Poble de Déu, per tal que aquest creixi i es difongui, i perquè el Regne de Déu (el seu projecte) avanci fins al seu ple compliment.

L'Església és Una, encara que formada per diverses tradicions, perquè és un el Senyor, un sol el seu Evangelí, un sol el Baptisme, una sola l'Eucaristia.

L'Església és Santa perquè l'Esperit sant hi actua, perquè Jesucrist li ha confiat els mitjans de santificació dels fidels i en ella hi ha la Salvació del Crist.

L'Església és Catòlica perquè és enviada a tot el món i a totes les èpoques històriques, a fi que tots els homes i dones se sentin convocats a la fe i a la Comunió d'amor.

L'Església és Apostòlica perquè està fonamentada sobre la fe dels dotze apòstols i existeix per evangelitzar, per anunciar l'Evangelí de Jesús.

Som una Comunió dels sants, perquè Déu Pare que ens estima, ens fa sants amb la seva misericòrdia, tots units, els qui aquí pelegrinem com aquells amb els qui ja viuen en Déu la felicitat plena i definitiva.

7. *Crec la remissió dels pecats.*

Creiem que l'Esperit del Senyor ens fa el do del perdó de Déu i de la reconciliació amb l'Església de moltes i diverses maneres, la principal i més eficaç de totes a l'inici de la nostra vida pel Baptisme (ens esborra el pecat d'origen) i en el camí de la vida cristiana pel sagrament de la Penitència.

Aquest punt del Credo ens situa davant de la nostra consciència i davant de la fidelitat que devem al Senyor. Ens fa reconèixer que som pecadors i necessitats del perdó de Déu per refer les nostres relacions amb Ell malmeses pel pecat i per recobrar la pau ferida pel nostre egoisme.

Pel Baptisme, únic per a tots els cristians i reconegut per tots, formem part de l'Església. Tot i això, pel pecat atemptem contra la Comunió fraterna i pel perdó rebut la restaurem, doncs ens reconciliem amb els germans i amb l'Església.

Jesús ressuscitat ha confiat a l'Església el servei del perdó: *“Rebeu l'Esperit sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats”*. Ell no ha vingut només a ajudar-nos a reconèixer les nostres misèries i pecats, sinó a refer el nostre cor per mitjà del seu perdó i la seva pau, a dir-nos que Déu és un Pare ple de misericòrdia i tendresa.

És molt expressiva i significativa la fórmula de l'absolució del sagrament del Perdó que rebem amb el gest de la imposició de les mans sobre el nostre cap: *“Que Déu Pare misericordiós que per la mort i la resurrecció del seu Fill ha reconciliat el món amb Ell mateix i ha comunicat l'Esperit sant per perdonar el pecat, et concedeixi el perdó i la pau pel ministeri de l'Església. I jo t'absolc dels teus pecats en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit sant”*.

De fet Jesús mateix, en la seva pregària, ens va ensenyar a reconèixer el pecat i a demanar-ne perdó, tot i compromentent-nos a ser generosos en el perdó dels nostres germans: *“Perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors”*. I per això també, cada celebració de l'Eucaristia comença amb l'acte penitencial.

8. ***Crec la resurrecció de la carn, la vida perdurable.***

Amb aquesta afirmació acaba el Credo.

La tercera part de la professió de Fe en l'obra de l'Esperit confessa que viurem per sempre, la vida eterna i feliç que Déu dóna als seus fills i filles. Aquesta vida de Déu l'hem rebuda en el Baptisme i ja no mor mai més.

El paraula “carn” (traducció literal del grec) significa la persona en la seva condició de fragilitat i, per tant, de sotmesa a la mort. La fe cristiana afirma que no ressuscitem només en l'ànima immortal, sinó amb la existència pròpia de cadascú, amb la que ha estat viscuda en la condició present, però transformada, realment nova *“Creiem fermament, i així ho esperem, que de la mateixa manera que el Crist va ressuscitar veritablement d'entre els morts i viu per sempre, així també, després de la mort, els justos viuran per sempre amb el Crist ressuscitat, el qual els ressuscitarà el darrer dia. Igual que la seva, la nostra resurrecció serà obra de la Santíssima Trinitat: “Però si Crist està en vosaltres, encara que el vostre cos hagi de morir per culpa del pecat, l'Esperit us dóna la vida, ja que Déu us ha fet justos. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell qui va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals” (Rom 810-11)*

Aquesta “és una convicció dels cristians la resurrecció dels morts; aquesta creença ens fa viure” (Tertuliana)

Nosaltres vivim la mort de les persones estimades i preparem la nostra pròpia mort des d'aquesta afirmació fonamental de l'esperança cristiana. No és pas que no ens dolgui la primera i no ens plantegi dubtes la segona: però l'esperança dóna coratge i confiança, malgrat tot.

A la fi dels temps, el Regne de Déu arribarà a la seva plenitud. Arribarà “el cel nou i la terra nova”, és a dir la realització definitiva del disseny (projecte) de Déu de “reunir totes les coses en el Crist, tant les del cel com les de la terra”. Amén!

INFORMACIONS

- Recordeu que cada dimecres a 2/4 de 8 de la nit, a la sala de la planta baixa de la rectoria, fem l'**Estudi d'Evangelis** del proper diumenge.
- Tingueu present els tres **“Dialectes sobre les grans qüestions de la vida”** a l'IEV, a 2/4 de 8 del vespre, dels dies: dijous 17 de gener: *“Cervell i transcendència religiosa”* per Ramon M Nogués; dilluns 21 de gener: *“La comunicació ben educada”* per Carles Capdevila; i dimecres 6 de febrer: *“Les difícils relacions entre cultura contemporània i la tradició cristiana”* per Antoni Puigverd.
- **Novena de la Mare de Déu de la Candela**, del dissabte 26 de gener al diumenge 3 de febrer, a 2/4 de 8 del vespre. Predica Mn Xavier Roig, arxiprest del Tarragonès Llevant i rector de la parròquia de Nulles.
- Divendres 1 de febrer, a les 4 de la tarda, III Visita a la Mare de Déu de la Candela de les persones grans acollides a les residències i a casa seva.
- Divendres 1 de febrer, a 2/4 de 9 del vespre, Vetlla de Pregària a la Mare de Déu de la Candela, a la seva capella.
- Diumenge 3 de febrer, des de les 11: dia de les famílies de la Catequesi i a les 12 presentació a la Mare de Déu dels nens i nenes batejats durant l'any 2012